

Orman, hayvanların barındığı, çeşitli bitkilerin bulunduğu sık ağaç topluluklarıdır. Ormanda büyük ağaçlar, ağaççıklar, mantarlar, otlar, yüzlerce, binlerce bitki bir arada bulunur. Çam, sedir, köknar, ladin, ardıç, meşe, dişbudak, kayın, gürgen belli başlı orman ağaçlarıdır. Ağaçlar, ya kendiliğinden yetişir, ya da insanların ormana diktiği fidanlardan oluşur. Ormanın küçüğüne, ağaçların seyrek olduğu yerlere koru denir. Eskiden yeryüzünün büyük bir bölümü ormanlarla kaplıydı. insanların bilgisizlikleri~nedeniyle yok edilen ormanların yerini bozkırlar, çoraklaşan topraklar, çöller aldı. İnsanlar her zaman ağaca ve ağaçtan yapılan çeşitli araç ve gereçlere gereksinim duymuşlardır. Ormanlar, ağaçlar, toprağın nemli kalmasını sağlar. Toprak kaymasını (erozyonu) önler, selleri durdurur. Ormanlar yörenin iklimini etkiler, yağmur yağmasını sağlar. Aşırı sıcakları, şiddetli soğukları önler. Ormanlar aynı zamanda av hayvanlarının barınağıdır.

Ormanlar, bir ülkenin doğal güzellik ve zenginlik kaynağıdır. Öte yandan kullandığımız araç ve gereçlerin çoğu ağaçlardan yapılır. Evimiz, önümüzdeki masa, oturduğumuz sandalye, elimizdeki kalem, defterimiz, yaktığımız odun hep ağaç ürünleridir. Ayrıca ağaçlar endüstrinin birçok kollarında; boya sanayiinde, ilaç yapımında kullanılır. Bize bu kadar yarar sağlayan, ülke ekonomisinde önemli yeri olan ormanları korumalıyız. Ağaç dikip, yeni ormanlar yetiştirilmesine yardımcı olmalıyız. Ormanlara en büyük zarar insanlardan gelir. insanlar orman işletmelerinden izin almadan, çıra yapmak, reçine çıkarmak için ağaçları yaralarlar. Tarla açmak, yerleşim yeri kurmak, hayvanlara otlatma yeri açmak için ormanları yok ederler. Ateşin söndürülmeden bırakılması, sigaranın söndürülmeden atılması, koskoca bir orman alanının yanıp külolmasına neden olur. Yanan ormanın yerine yenisinin yetiştirilmesine bir insanın ömrü yetmez.

Zararlı böcekler, kemirici hayvanlar, keçiler, ağacın yeni süren dal ve yapraklarını yiyerek ormanlara zarar verirler. Ormanlara zarar vermek, ceza yasalarımıza göre suçtur. Orman suçları bağışlanmaz suçlardır. Ülkemizde ormanların korunması, ağaçlandırma işleri cumhuriyet yönetiminin ilanından sonra ele alındı. Tarım ve Orman Bakanlığı kuruldu. Her ilde valiler başkanlığında orman yetiştirilmesi için bir kurul vardır. Bu kurul yörede ormanların korunması ve yeni ormanlar yetiştirilmesi için kararlar alır ve uygular. Her yıl Mart ayı içinde 21 -26 Mart günlerini içine alan haftayı "Orman Haftası" olarak duyurur. Haftanın bir günü Ağaç Bayramı olarak kutlanır. Uygun alanlar ağaçlandırılır. Yeni ormanların yetiştirilmesi için çalışmalar yapılır. Ormanların korunması, çevremizin ağaçlandırılması hem yurdumuzun, hem de dünyanın önemli bir sorunudur. Bizler de çevremizdeki ağaçların dallarını kırmayalım, fidanları sarsmayalım. Ağaçları zararlı hayvanlardan koruyalım. Yeni fidanlar dikelim. Bu etkinliklerimizi yaşam boyu sürdürelim.

Atatürk, ağaçsız yurt topraklarından üzüntü duyardı. Aşağıda onun ağacı nasıl sevdiğini belirten bir yazı okuyacaksınız.

İĞDE AĞACI

Atatürk tabiatı ve ağacı çok severdi. Ankara'daki Orman Çiftliğini boz topraktan ormanlık haline soktu. Ağaçların dikilişini, tutuşunu, büyü-yüşünü adım adım kolları. Akköprü tarafından Çiftlik'e giden yolun etrafındaki boş topraklar meyvelik olmuştu. Bir gün bu meyvelikten geçerken birdenbire şoförüne :

- Dur dedi.

Arabadan inerek orada bulunanlara:

- Burada bir iğde ağacı vardı, ne oldu? diye sordu. Kimse iğde ağacını bilmiyordu. Atatürk'ün biraz önceki neşesi kalmamıştı. Çünkü Çiftlik'in ilk çorak günlerinin yeşilliği sökülüp atılmıştı. Yol boyunca hep iğde ağacını aradı.

- iğde, yaşlı ve çelimsiz bir ağaçtı. Fakat yaşıyordu. Baharda güzel kokular veriyordu, diye sızlandı.

Atatürk, istanbul'daki büyük ağaçtan gördükçe:

- Bunlar da güzel ama, ben yapraklarının ve dallarının her yıl ne kadar büyüdüğünü gördüğüm ağaçlarımı seviyorum, derdi.

Vatani yeşil ve bayındır görmek için çok çalıştı. Yalova'yı, Florya'yı o değerlendirmişti. Bursa'yı bir kaplıca şehri yapmak için uğraşıp durmuştu. Planlı Ankara onun fikri idi.

Çankaya'daki bahçesini yapan memur şu fıkrayı anlatmıştı.

Bahçeyi dolaşıyorduk. Çok ihtiyar ve geniş bir ağaç Atatürk'ün geçeceği yolu kapıyordu. Ağacın bir yanı havuz, bir yanı dik bir yokuştu. Atatürk ağaca yaslanarak güçlükle karşı tarafa geçti. Atıldım,

- Emrederseniz hemen keseyim, efendim, dedim.

Yüzüme baktı:

- Sen hayatında böyle bir ağaç yetiştirdin mi ki keseceksin? dedi.

Falih Rıfkı ATAY